

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ח' כסלו

פסח, או נקבר בעֶרֶב פסח ובשלא
 יר באִכִּילת קדוּשִׁים צִדְקָתָא בְּחִינָה
 עַת לֵלֵךְ שְׁאֲחִירֵי הוּא מְדַרְבֵּן, וְלֹא
 אֵינוֹ מְקַרֵּיב הַפָּסֶח בְּזִמְנוֹ חֹבֵי פָרֹה,
 אֲכָל לֹא יֵשֶׁה בְּקִדּוּשִׁים, שְׂהִי רַק
 מִצּוֹת עֲשֶׂה, אֲכָל הַשְׁמוּעַ עַל מִתּוֹ
 שְׁמֹעַ לֹא מִזְמֵן הָיִי וְכִי שְׁמוּעָה יִי
 אוֹן מְדַרְבֵּן וְלֹא בִלְלֵה, וְכֹן וְהַמִּלֶּסֶת
 לוֹ עֲצֻמָּת דְּאִמְרוּ בְּכִסּוֹ מִדַּעַת
 דְּמַצְתָּאֵל עֲלֵיהִי לֵב הָיִים, וְכִלְלֵה מִתֵּר,
 טוֹבֵל מִשְׁעֵם שְׂאֲמָרְתּוֹ, וְאוֹכֵל אֶפְסֹל
 בְּקִדּוּשִׁים מְקַבֵּר, דְּאִין בִּן אֵינִית
 לֵלֵךְ אֶפְסֹל מִדְּרִיבֵהּ, וְגוֹ שְׁנֹתֵיהִ בְּעִיר
 פֶּסַח, בֵּית שְׂמֹאֵי אוֹמֵרִים, טוֹבֵל
 וְאוֹכֵל אֵת פֶּסַח לֵעֶרֶב, וְבֵית הָאֵל
 אוֹמֵרִים, הַפֶּסֶח מִן הָעֲרֵלֶה כְּפֶשֶׁל
 מִן הַקֶּבֶר, הִדְּאֵל עַד עֵתָה טֻקְמָא מִמֵּת
 וְאֵם תִּתִּיר לֹא אִכְלִית הַפֶּסַח יִמְרוּ
 שִׁנָּה שְׁעָרָה אִכְלִית לִמַּת קֶבֶר
 שִׁנָּה וְלַעֲרֵב אִכְלֵיהִי פֶסַח, וְכִי הַשְׁנָה
 מִתֵּר לִי לֵאכֹל הַפֶּסַח חִיבָא אִתּוּ
 הַטְבִּילֵה, וְלֹא יֵדַע שְׂבִישָׁנָה שְׂבִירָה
 הָהִי נִקְרֵב וְאֵינוֹ מִטְמֵא, וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל
 הוּא, וְלָכֵן הַצִּירִיבִיה בֵּית הַלֵּל הָאֵזָה
 ג' ו', וְבֵית שְׂמֵאֵי אִכְלֵה לֹא צִירִין,
 אֲכָל לֵב יִשְׂרָאֵל סְבִירָה אֲחִיו מִמֵּת
 מִיֵּלָה, וְכִי בֵית הַלֵּל סְבִירָה דְּטוֹבֵל
 וְאוֹכֵל פֶּסַח מְקַבֵּר, לֹא צִירִין אִטּוּ

פֶּרֶק ט ז (א) מִי

[illegible]

משניות מבוארות

ש נקבה לפסחו, שאינה ראיה לקרוב
תפריש זכר בן שתי שנים, וכתבי (שם)
בן מום, והאיל וכל ראיה לשלמים
שלמים, קובעתו ותל עליו התפרישה
וברי היא קבועה שנתה, וימנר
ויפלו דמיו לנדבה לקפה שבמזמרה
שולחין ממנו קבוצת עולות דבה,
המפריש פסחו ובנו לא מננה עמו
ומת, ויש בכני פסח דעות מתי פסח,
ואו: לא יבאנו בנו אחריז לשם פסח,
אלא לשם שלמים כמותר הפסח:
ז) הפסח שנתערב בזהבים אחרים,
פסח מהו אשם, ואחד מהו עלה
כלן ירעו דע שישתאבו שישול בהן
מם שפסלן להקריבה, וימנר, וכיון
שאין אני ידעין איון קרובו היה הפסח,
ויביא בדמי פסח שבהן מניין ה
פסח, דשפט היה הפסח פסח ובדמי
פסח שבהן מניין לו אשם, דשפט
הוא הפסח פסח, וכן עולה ויפסיד
המותר ממה שאין שוין, שעולה לו
לקנות כל אחד פסח שבהן שפסלן,
מביתו, ואם נסתאבו אחר הפסח
יביא בדמי הפסח שלמים במקום
הפסח, שמתר הפסח קרוב שלמים,
ואם נתערב הפסח בכבוצתו, שמי
דמם על המזבח שוה לקסח, ורבי
שמעון אומר, אם על הפסח כמותר
ההנים שפסלן בכור יביא כל אחד
לשם פסח, או בכור, ובשעת הקריבה
יקריב כל אחד מהן לשם בכור,
ולשם פסח, אף על פי שעל ידי זה
לא יאכל אלא לילה אחת והבכור
נאכל לשני ימים ולילה אחד, סביא
לשם פסח, שמתר לקסח קדשים
לדית פסח, שאם לא יאכל: יאמר
לשורפו, ויחכמו סוכרים דאסור
להביא קדשים לדית פסח, ולכן ירע
נד שישתאבו כדלעיל: ז) הפסח
שאבד פסחו ואמרה לאחד מן
המקריבין לא ובקש על את הפסח
והשם לשם, והם חפין שול: וז)
שול ששחט ראשו, ויהי מנת על שול
חטו לעצמן היה בפסלו, דפסח בלא
מפא, והם אוכלים עמו משולו, ושלחן
לכל משלשן, שיהי מנת משולו
שיהי לא מננה עמקו, ואם אינו ידוע
יהיו יאחד, הוא אוכל משולו, והם אינם
שולחן: וז) שולחן אב לית השרפה, שמת
לכדס, וטפורין מלעשות פסח שני,
ז) שקרב ראשו, ואיכילא לא מעקבא.
ח) שולחן אחרתי דע שאמא, או
מזרז לו שימנה אחרת עמו, הלך ומצא
דע ושתחו, אם שלחן ששחט ראשו יצא
שולחן עמקו בפסח ששחט, ושול יצא
הוא אוכל משולו, וזן אוכלין משלחן,
או ששחט שניהם באחד, וזן אוכלין

משניות מבווארות ❧ **מסכת פסחים פרק ט**

זָב שֶׁרָאָה שְׁתֵּי רֵאוֹת, שְׂדִינוֹ שֶׁטָּמֵא
עָלָיו בְּשִׁבְעֵי שָׁלוֹ, אִם טָבֵל בַּשְּׁעָת
עָרָב, וְהָאֵל פֶּלֶן מִקְרָא (במדבר ט' ו')

ז חב שרָאָה שְׁתֵּי רֵאיוֹת, שׁוֹחֲטִין עָלָיו בְּשִׁבְעֵי. רָאָה שֵׁלֶשׁ שׁוֹחֲטִין עָלָיו בְּשִׁמְנֵי שְׁלֹ. שׁוֹמֵרֶת יוֹם כִּנְגֵד יוֹם, שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשֵׁנֵי שָׁלָה. רָאָתָה שְׁנֵי יָמִים, שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשִׁלְשִׁי. וְהִקְבָּה שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשִׁמְנֵי: 1 הָאוֹנֵן, וְהַמִּפְקֵחַ אֶת הַהֵל, וְכֵן מִי שֶׁהִבְטִיחוּהוּ לְהוֹצִיאָו מִבֵּית הָאֲסוּרִים, וְהַחֹלֶה וְהַזָּקֵן שֶׁהֵן יְכוּלִין לֵאכֹל בְּבֵית, שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ. עַל כֵּלָּן אֵין שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּכַף עֵצִים, שָׁמָּה יִבְרִיא הַחֶסֶד לִידֵי פֶסֶל. לִמְכֹּר אִם אָרַע עָנֹן פֶּסֶל, פְּטוּרִין מִלְעֲשׂוֹת פֶּסֶח שׁוֹחֲטֵי אֵין חוּץ מִן הַמִּפְקֵחַ בְּגַל שֶׁהוּא טוֹמֵא מִתְחַלְתּוֹ: 2 אֵין שׁוֹחֲטֵין אֶת הַחֶסֶד עַל הַיָּחִיד, דְּבָרֵי רַבֵּי הַיְּהוּדִים. וְרַבֵּי יוֹסִי מִתִּיר. אֲפֹלֵ חֲבוּרָה שֶׁל מֵאָה שָׂאִין יְכוּלִין לֵאכֹל בְּבֵית, אֵין שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ. וְאֵין עוֹשִׂין חֲבוּרָה נָשִׁים וְגִבְרִים וְקִטְנִים: 3 אוֹנֵן טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסְחוֹ לְעֶרֶב, אֲבָל לֹא בְּקֻדְשֵׁים. הַשּׁוֹמֵעַ עַל מֵתוֹ, וְהַמִּלְקֵט לֹת עֲצָמוֹת, טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּקֻדְשֵׁים. 4 גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר בְּעֶרֶב פֶּסַח, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסְחוֹ לְעֶרֶב. וּבֵית הַחֵלֶל אוֹמְרִים, הַפּוֹרֵשׁ מִן הָעֲרֵלָה כְּפוּרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר:

פרק ט א מי שהיה טמא או בדר

אֶת הָרָאשׁוֹן, יַעֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁנִי. שֶׁנֶּגַע אֶת הָאֶנְשִׁים
וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרָאשׁוֹן, יַעֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁנִי. אִם כֵּן, לָמָּה
הָאָמֶר שֶׁמָּא אוֹ שֶׁהִיא בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה, שֶׁאֵלּוּ פְטוּרִין מִן
הַהֶקְדָּם וְלֹא חִיבִין בְּהִרְתָּ: **ב** אִיזוֹ הִיא דְּרֶךְ רְחוּקָה, מִן
הַמּוֹדֵעִים וְחֹזְרִים, וּבְמִדַּת רֹחַ, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מֵאִסְקַת הַעֲזָרָה וְלֹחֲזִין. אָמֵר רַבִּי יוֹסִי,
לְפִיכָךְ קָדֹד עַל ה' לומר, לֹא מִפְּנֵי שֶׁרְחוּקָה וְדָאִי, אֲלֵא
מֵאִסְקַת הַעֲזָרָה וְלֹחֲזִין: **ג** מִה בֵּין מִצֵּה רָאשׁוֹן לַשֵּׁנִי, הָרָאשׁוֹן
אִסּוּר בְּכָל יְרֵאָה וְכָל יִצְחָא, וְהַשֵּׁנִי מִצֵּה וְחֻמְצָה עֲמוּ בְּכֵית.
וְהַשֵּׁנִי מִצֵּה וְחֻמְצָה עֲמוּ בְּכֵית וְהַשֵּׁנִי מִצֵּה וְחֻמְצָה עֲמוּ בְּכֵית.

[illegible]

ח' בסלו

מְלָאכָה יֹאמֶר הַשִּׁיר הַזֶּה, וְלֹא בִשְׁנֵי
זֶה הַשֵּׁנִי טְעוּנִין הֵלֵל בְּעִשְׁתֵּיתָן, דְּלֹא
יְדַבֵּר מִצּוֹה הוּא שִׁישְׂרָאֵל מְקַרְבִּין
הֵן צָלִי עַל מִצּוֹת וּמִרּוּרִים, דְּבִשְׁנֵיהֶם

זו וזה קטעו הלל בעשיתו; ודוחין את השבת: ד הפסח זכין וזכות נדות ויולדות. ואלעזר פוטר אל על ביאת מן הפסח דורות, פסח מצרים מקו אבוב על המזקוק ועל שתי אהד, ופסח דורות נוהג כל שבש שתמורת הפסח קרבה, ותמורת לפרש. אמר רבי עקיבא, אהד שחיתת הפסח, ירעה עד שישקו וכן תמורתו. אחר שחיתת הפסח וכן המהיר נקבה לפסחו או שישתאב, ופוכר, ויפלו דמיו לביאנו בנו אחריו לשם פסח, שתעבר בנזכים, קלו ירעו עד היפה שבה ממין זה, ובדמי המותר מקונו. תעבר בבכורות כהנים, יאכלו: שן חבורה של ובשח ושחוט עלינו, והלך ומצלו נשחט ראשון, הוא אוכל ואם שלחו נשחט ראשון, ה משלו. ואם אינו דנוע איה שניה קאחד, הוא אוכל משלו ואם לבית שרפה, וטורין יאם איה, צאו ושחטו וישחטו. אם שלחו נשחט ראשון עמה. ואם שלו נשחט ראשון משלחו. ואם אינו דנוע איה מנודה קאחד, ואלו אלו

אֹתוֹ בַּחֲפוּז׃ זָלִילָה אֶחָד וְכוּה׃
 הַיָּה נִהְיָה לִפְנֵי הָרִאשׁוֹן, וְאִמְרָא
 הָיָה עַל שִׁבְעָה, תְּרִיבִי (דברים 19)
 וְעָלָיו מִצָּוָה׃ תֵּינִי וְהָיָה מִדְּרוֹשׁ
 מִמֶּנִּי עַד כָּאן חֹתֵם אֶת־אִמְרֵי
 הַסֵּפֶר אִם לָקַח שֶׁהָאִמְרֵי הַתּוֹמֵת
 שֶׁנֶּשְׁמַע מִתּוֹמֵת וְהָיָה אֵינִי קָרִיב
 חֹתֵם דְּמִימָה בְּמִתְרֵי הַסֵּפֶר, וְאִם
 קָרִיב, אִמְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא, אֵי אִשְׁרֵי
 וְנִמְנָא אֲבָדוֹ קוֹדֵם תּוֹשִׁיט הַסֵּפֶר
 וְהָיָה שֶׁנֶּשְׁמַע מִדְּמִימָה בְּכֶסֶם פֶּסֶח, וְהָיָה
 שֶׁכָּסֶח רַב פֶּסֶח דְּחִי, וְלָבֵן יִסְתֵּי.
 וְלָבֵן, וְיִסְתֵּי וְיִסְתֵּי דְּמִימָה שְׁלֵמִים.
 בְּמִתְרֵי אִם מִצָּא הַסֵּפֶר הַנֶּאֱבָד אֶת־
 הַיָּה לֵשׁ פֶּסֶח, וְלָבֵן קָרִיב וְהָיָה עֲצוּמָה
 נִגְזֵר דְּמִימָה כֹּל לִזְמוֹר פֶּסֶח בְּרַב וְפֶסֶח

לְהֵאָחֵז וְהִסָּח אַחֲלָה בְּשֵׁתִי בְּחֻבוֹתַי׃
 שִׁמְטָה שִׁבְעָה וְאַחַד עָרֵד כְּרוֹבִי׃ שִׁחַח
 הַשְׁחִיחוּם׃ דָּהֵלֵל רָאִי לְאִמּוֹלֵי הַפֶּסֶח
 וְיִהְיֶה אֲשֶׁר יִדְרֹךְ טָמֵא לְכָל לִבּוֹ׃
 הֵהָא׃ דָּאֶפְסֵי רָאִי לְעָרֵב לִבּוֹ׃
 שֵׁן שָׁאִינוּ רָאִי כִּי הֵהָא דְּרִיבֵּי
 שִׁנְתָּ שְׁחִיקָה׃ אִיטִי כִּיבֹל תִּקְרִיב
 הַפֶּסֶח׃ חֲסִידֵי רַק בְּטוֹמָאֹת מוֹת׃ אֲבָל
 שָׂאִר טוֹמָאוֹת שִׁחְרָאִי לְכָל עָרֵב
 שׁוֹחֲטִין עֵלָיו׃ וְאֵם אֵל טָבֵל אֵל
 יִשְׁחֹט עֵלָיו׃ שְׁמַא׃ שְׁפַע עָלָי׃ לִבּוֹ׃
 אֲבָל רָאִי שֶׁלֹּא רָאִיתָ אֲדִירוֹן לִיבֵּי
 אֲדִירוֹן בֵּימֵי הַשְׁמִינִי׃ אִין שׁוֹחֲטִין
 עֵלָיו בְּשִׁבְעִי׃ דְּמַחְסֹף רָאִי הֵהָא׃
 אֲחַל שׁוֹחֲטִין לְכָל בְּשִׁמְיִי שֵׁן
 אֵל עָרֵב פֶּסַח׃ אֵם הֵנָּה שְׁחִיבּוֹתִי
 לְבִית דִּין שֶׁל כְּהֵנִי׃ אֲפֹל עֵדוֹן
 אֵל הַקְרִיבוּ דְּמִקְדָּה שְׁבִית דִּין אִין
 מִתְעַלְעֵלִי׃ וְיִקְרְבוּ הָאִם׃ דִּין הַדָּבָר
 שִׁטְמָאָה שִׁבְעָה אֲפֹל בִּירְחָה דִּין
 לֵל שְׁהָא׃ וְכֵיזֵם הַשְׁמִינִי אֵם אֲחָד
 הָרִי אֵינִי נֹכֵחַ וְקִשְׁרָהָתִי אֵם אֲחָד
 שׁוֹמְרֵת וּם כִּי הֵנָּה כְּרוֹבִי יִם שְׁרָהָתִי׃
 וְאֵם אֲרָהָתִי שְׁכִינִי׃ גַּם שׁוֹמְרֵת וּם
 כְּגַדִּי יִם׃ וְאֵם אֲרָהָתִי גַּם הָרִי אֵינִי
 כְּגַדִּי דְּהֵלֵה וְרָהִיבִי שְׁכַעְתִּי יִם יִקָּם
 שְׁלֵל תִּרְאֶה בָּהֶם דִּין׃ שׁוֹמְרֵת וּם
 כְּגַדִּי יִם שׁוֹחֲטִין לְכָל בְּשִׁמְיִי שְׁלֵל
 אֲחָד הַשְׁמִינִי׃ דִּיבֹלֵל לִבּוֹל לִבִּי
 וְעֵרֵב תֵּאֲכַל הַפֶּסֶח׃ רָאִהָתִי שֵׁן
 יָמִים׃ שׁוֹחֲטִין לְכָל בְּשִׁינִי׃ וְהִנֵּה
 שְׁרָהָתִי גַּם יָמִים׃ שְׁחִיבּוֹתִי כִּי
 אֵף עַל פִּי שׁוֹבֵלֵת כִּיזֵּם דִּין׃ נִקָּם
 עֵלָיו בְּשִׁמְיִי׃ דְּצִירֵיהִי לִיבֵּי
 לֵל מִזֵּן שְׁלֵל אֲסוֹר אֲסוֹר לִאֲסֹל
 קְדִישִׁים׃ כָּל לֵל הַקְרִיבוֹתִי׃ וְהִנֵּה
 אֲדִירוֹן אֲשֶׁר מִדְּבָרֵי וְלִבִּי

פסק שחיוב ברית אל גורו, והמפסק
אל האל, נשאל על האקד ואין לדין:
שיטתם. אמר פנ' מה שכתבתי וזהו
יכולו לאכול ביות, שחשתי עליו ברית
ליתן קשה הבית צעקו, שמא יבי-
שמו משדיות האכלו, ורובם י-
אל גורו, שמא יצא ממ' ואין צמא
עלילה עליו אל יצאיה, אבל של
חולה וזו שמא אל יוכל לאכול, לפי
שהו פסול פסטיין מלעשות פס
ארוח שמא מתחלת, דרובו לבסוף
האחיל על השמאית מרוב שחשתי
פסק שני, ואין לומר שבשעה ש-
פסק אין שוחטין אל הפסק
אל תוכל לזבח אל הפסק באחד
"אחד" ביחיד, דברי רבי יהודה, ורבי
אמר רבי יוסי אילו חתם אל
עמיתו, פיו שאל בהם שאל שיכול
ועבדיו וקטנים, ואל בידו ע-
ליו לא יזנו, ויחברו כולם בהיות

המקודש לחג הפסח, שאסור בעשייתו שמתו במלאכה בעשיתו זה הראשוני כתיב ביה מיעוט, ועוד האיך אפשר פסחיהו ואין אומרים הלל ונאכלין ע

וְדוּחִין שִׁקְרָה אֵת הַשֶּׁמֶת, דְּבַרשֵׁנִי
תָּהִי "מוֹעֵד" וְסָפָה יוֹסֵף אֵינִי כֹא
בְּטוֹמָא, עָלַי כְּעוֹר מִפְּנֵי טוֹמָא
וְהָאֵשׁ יָדָה נֶדְוִי רִאשׁוֹן שְׁטָטָה
בְּשֵׁלשׁ פְּתוֹת, וְטָעַן בִּיקוֹר ד' יָמִים
אֵשׁ שֶׁ בַּיּוֹם, שְׁפִי אֵלֵי בִּסְכָּא וְ
סָפָה שְׂרָד ד' יָמִים, דְּרֵי בִּבְרִית שְׂפָרָא
קָרְבִּי: (ד) הִסָּפָה אֵלֵי עַל פִּי שְׂבָא
וְהַסְמָא, אֲבָל שְׂרֹב שְׂפָרָא טַמְאִין
וְהִתְרָה אֲבָלֵת לִטְמָא מַת, דְּבִיקוֹ
בִּיה (שם שם) "אִישׁ" וְעָלִי אִישׁ דְּקָדָה
אֲכָל אֵל צָבֹר, אֵלֵי יֶאֱכֹל מַעֲט
וְתָבִי:
אָבֹת, נְדוּת, וְיִלְדוּת, דְּבָקָן אֵל צָבֹר
אֵלֵי הָתֵר וְהַסְמָא, צָבֹר, וְ
וָאֵם אֲכָל, פְּטוּרִים מִקְרָת, דְּבִקְשׁוֹ
הֶאֱכִיל לְדוּרִים אֵם טַמְאִים אֲרִבִּים
חִיבִי, אֵלֵי יֶאֱכֹל לְשִׁלְדוּרֵי, וְ
אִלְעוּז פּוֹטֵר אֶת הַזִּבְיִן חֻבּוֹת אָף
עַל יָתֵד מַקְדָּשׁ, דְּבִיקֵי (מִבְּרֵי ד. ה.)
וְיִשְׁלֹשׁ אֵל הַמִּהְנֶה לֵב צָרוּעַ עַל אֵל
וְכֵל מַעַט לְפָשֶׁ" בְּיוֹם שְׁטַמְאִין מִיִּם
שְׁלֹמִים שְׁטַמְאֵה גַם אֵל, בְּכֶסֶף
הַבָּא בְּטוֹמָא אֵין טַמְאִין מִי
שְׁלֹמִים, וְתִקַּץ צָרוּר דִּרְשֵׁל חֲלֹמֶם
מִמְנִיקִים: (ה) מֶה הֶהְדֵּב בִּין פֶּסַח
שְׁעוֹטֵי בֵּי שְׁפָרָא אֲרִיז מִצְרַיִם,
לְפֶסַח שְׁהִירֵי דְּרוֹת הַבָּאִים, שְׂפָרָא
מִצְרַיִם מִקְחוּ מַעֲבֻשׁ לְחֹדֶשׁ, אוֹמֵר
הָ לֶשׁ פֶּסַח, דְּרִבִּי (שְׁמוֹת ד. ה.)
בְּעָשׂוֹר לְחֹדֶשׁ הָיָה וְיִחְזַק" וְ
דוּרוֹת שְׂפָרָא ד' בִּיקוֹר ד' יָמִים מִמֶּנּוּ,
אֲכָל אֵל לֶשׁ פֶּסַח וְיִפְרִישׁ בֵּמֶה
מִבּוֹרֵי מַעֲבֻשׁ וְיִזְכּוּ
קִרְבֵּא פֶסַח אֵין אֲחֵד מֶנָּה, וְיִזְכּוּ
הָיָה בְּאֶדְתָּ אוֹזֵב עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל
שְׁתֵּי הַמַּחֲזוֹת הַתָּלֵת וְאֶכֶל חֻבּוֹן
מִקְהִירֹת דְּרוֹת (שְׁמוֹת ד. ה.)
פֶּסַח דוּרוֹת טוֹחַ בְּלִלְהָ אֲחֵד, וְחֻבּוֹצָא
בְּחִמָּן לֵב כְּעֵבֶה פֶּסַח דוּרוֹת חֻבּוֹצָא
לֵב תֹּאכַל עֲלֵי חֶמֶץ שְׂבָא בְּעֵת יָמִים לֵב
שְׁשֵׁלשׁ חֲתוּת נִשְׁלֹשׁ מַעֲט שְׁהִירֵי בֵּי
רַבִּי הוֹשֵׁעַ, שְׁמַעֲמִי מִרְבּוּחֵי שְׁמִתוֹ
פֶּסַח קֶרֶבֶה לְשֹׁמְעֵי אֵלֵי הַפֶּסַח,
הָאֵס אֵימִינֵי עַל שְׁפָרָא בֵּי עֲמֹם וְיִמְכֹּר
לִּי לְפָרֶשׁ שְׁכַחְתִּי אִיזוֹ קֶרֶבֶה אִיזוֹ אֵל
הַפֶּסַח שְׂבָאֵה הַפְּרִישִׁת אֵין תַּחֲתֵיהִי
שֶׁ הִי מַעַד לְפָנֵי שְׁפָרָא שְׁחִיתָהּ
שֶׁל הַקֶּרֶבֶה דְּחָא בִּידֵיהִי אִין וְהִי מֶנָּה
שְׁיִסְתַּבֵּא שְׁפָרָא בֵּי עֲמֹם שְׂאֵל יִתָּא
וְכֵן אֵם הַמִּיִּר בֵּי קֶרֶבֶת לֵב מִתְּמָרֹת
שְׁחִיתָהּ הַפֶּסַח, הָרִי אֵל בְּקַעֲטוֹ שְׁפָרָא
לְקָרְבֵן שְׁלֵמִים, וְכֵן מִתְּמָרֹת מִכּוֹה, וְכֵן